

Neverovatna

Sara Šepard

Slatke male lažljivice

* četvrta knjiga *

Prevela Slađana Trninić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Lejni, Lesu, Džošu i Sari

Niko ne može dugo da nosi masku.
LUCIJE ANEJ SENEKA

Kako spasti život

Da li ste ikada poželili da možete da vratite vreme i ispravite svoje greške? Da samo niste nacrtali tu klovnovsku facu na *Bracovoj* lutki koju je vaša najbolja drugarica dobila za svoj osmi rođendan, ona vas ne bi otkočila zbog nove prijateljice iz Bostona. A u devetom razredu, ne biste nikada preskočili fudbalski trening kako biste otišli na plažu, ako znate da će vas trener staviti na klupu do kraja sezone. Samo da niste tako loše izabrali, možda bi vam bivši frajer za sva vremena dao tu kartu viška u prvom redu za modnu reviju Marka Džejkoba. Ili biste možda već bili golman u ženskoj fudbalskoj reprezentaciji i imali potpisan ugovor sa *Najkom* kao njihova manekenka i kuću na plaži u Nici. Mogli biste da džetsetujete po Mediteranu umesto što sedite na času geografije pokušavajući da ga pronađete na karti.

U Rouzvudu, maštarije o okretanju sudbine su uobičajene među devojkama koje primaju *Tifanijeve* priveske u obliku srca za trinaeste rođendane. A četiri bivše najbolje drugarice uradile bi sve da vrate vreme i isprave stvari. Ali, šta ako stvarno mogu da ga vrate? Da li bi mogle da spasu život svojoj petoj najboljoj drugarici... ili je njena tragedija deo njihovih sudbina?

Ponekad, prošlost čuva više pitanja nego odgovora. A u Rouzvudu, *nikad* ništa nije onako kao što izgleda.

„Odlepiće kada joj budem rekla“, kazala je Spenser Hejstings svojim najboljim drugaricama: Hani Marin, Emili Filds i Ariji

Montgomeri. Poravnala je svoju morskozelenu rupičastu majicu i pritisnula je zvono na vratima Alison Dilorentis.

„Zašto je tebi zapalo da joj kažeš?“ pitala je Hana dok je skakutala od stepeništa na ulazu do trotoara i nazad. Od kada je Alison, njihova peta najbolja drugarica, rekla Hani da samo nemirne devojke ostaju vitke, Hana je pravila dosta dodatnih pokreta.

„Možda bi trebalo da joj sve kažemo istovremeno“, predložila je Arija, češkajući privremenu tetovažu zmaja u letu koju je uradila na ključnoj kosti.

„To bi bilo zabavno.“ Emili je gurnula svoju crvenkasto-plavu kosu sa tupo ošišanim krajevima iza ušiju. „Možemo da odigramo neku koreografiju i kažemo 'Ta-da!' na kraju.“

„Nema šanse.“ Spenser je ispravila ramena. „To je moj ambar – ja ću joj reći.“ Ponovo je pritisnula zvonce na vratima Dilorentisovih.

Dok su čekale, devojke su slušale žagor baštovana koji su obrezivali živu ogradu ispred Spenserine kuće koja se nalazila pored i *tvok-tvok* Ferfildovih blizanaca dok su igrali tenis u svom zadnjem dvorištu dve kuće dalje. U vazduhu se osećao miris jorgovana, pokošene trave i *Neutrogenine* kreme za sunčanje. Bio je to tipično idiličan trenutak u Rouzvudu – sve što je imalo veze sa gradom bilo je lepo, a to podrazumeva zvukove, mirise i stanovnike. Devojke su živele u Rouzvudu skoro celog života i smatrale su da imaju sreće što su deo tako posebnog mesta.

Najviše od svega volele su leta u Rouzvudu. Sutra ujutru, nakon što polože svoj poslednji ispit u sedmom razredu u školi *Rouzvud Dej* koju sve pohađaju, učestvovaće u školskoj godišnjoj ceremoniji dodele značaka. Direktor Eplton će prozivati jednog po jednog učenika, od vrtića do jedanaestog razreda i svako od njih će dobiti dvadesetčetvorokaratnu značku – devojčice u obliku gardenije, a dečaci u obliku potkovice. Posle toga, biće na raspustu deset veličanstvenih nedelja kada će se sunčati, spremati hranu i jesti napolju, voziti se čamcem i ići u šoping po Filadelfiji i Njujorku. Jedva čekaju.

Ali, završna ceremonija nije bila onaj pravi završni događaj za Ali, Ariju, Spenser, Emili i Hanu. Za njih, leto neće zaista početi

pre sutra uveče i njihove pidžama-zabave za kraj sedmog razreda. A devojke imaju iznenađenje za Ali koje će učiniti ovaj početak leta ekstraposebnim.

Kada su se ulazna vrata konačno otvorila, gospođa Dilorentis stajala je pred njima obučena u kratku svetloružičastu kućnu haljinu koja je otkrivala njene duge, mišićave, preplanule listove. „Zdravo, devojke“, rekla je hladno.

„Da li je Ali tu?“, pitala je Spenser.

„Mislim da je gore.“ Gospođa Dilorentis se izmakla u stranu. „Penjite se.“

Spenser je povela grupu kroz hodnik, dok se njena bela suknjica sa faltama, za hokej na travi njihala, a tamnoplava pletenica poskakivala na sredini leđa. Devojke su obožavale Alinu kuću – mirisala je na vanilu i omekšivač za veš, baš kao i Ali. Raskošne slike sa prethodnih Dilorentisovih putovanja u Pariz, Lisabon i na jezero Komo, bile su postavljene po zidovima. Bilo je tu i mnoštvo fotografija Ali i njenog brata Džejsona iz škole. Devojke su posebno volele Alinu sliku iz drugog razreda. Celo lice joj je sijalo zbog jarkog, ružičastog kardigana. Tada je Alina porodica živela u Konektikatu, i u Alinoj staroj školi nisu zahtevali od nje da nosi plavu kecelju kada se slikaju za godišnjak, kao što je to slučaj u Rouzvudu. Čak i kao osmogodišnjakinja, Ali je bila neodoljivo slatka – imala je jasne, plave oči, srcoliko lice, ljupke jamice na obrazima i nestašan ali šarmantan izraz, zbog koga je bilo nemoguće da budete dugo ljuti na nju.

Spenser je dodirnula donji desni ugao njihove omiljene slike, one gde njih pet kampuju u Pokonosu prošlog jula. Stajale su pored ogromnog kanua, u tamnoj vodi jezera i smejale se od uveta do uveta, srećne samo kako pet dvanaestogodišnjih najboljih drugarica mogu biti. Arija je sputila ruku preko Spenserine, Emili preko Arijine, a Hana preko cele gomile. Zatvorile su oči za delić sekunde, zabrujale, pa prestale. Devojke su počele sa ovim običajem dodirivanja slike još kada je prvi put stavljena tu kao uspomena na prvo leto njihovog prijateljstva. Nisu mogle da veruju da je Ali, najlepša

devojka *Rouzvud Deja*, izabrala njih četiri u svoj zatvoreni krug. To je bilo skoro kao da ste nokat i meso sa nekim poznatim sa A liste.

Ali priznati to, bilo bi... pa, bez veze. Posebno sada.

Dok su prolazile dnevnom sobom, primetile su dve odore za kraj godine okačene na kvaki francuskih vrata. Bela je bila Alina, a mnogo zvaničnija je teget Džejsona, koji će ići na Jejl od jeseni. Devojke su pljesnule rukama, uzbuđene što će obući svoje haljine i staviti beretke za kraj godine, što se nosilo u *Rouzvud Deju* još od kad je škola otvorena 1897. godine. Upravo tada su primetile neki pokret u dnevnoj sobi. Džejson je sedeo na kožnom dvosedu, gledajući praznim pogledom CNN.

„Heeej, Džejsone“, pozvala ga je Spenser, mašući. „Da li si mnogo uzbuđen zbog sutrašnjeg dana?“

Džejson ih je pogledao. On je bio vrelo muško izdanje Ali, sa svetloplavom kosom i zapanjujuće plavim očima. Usiljeno se osmehnuo i ponovo okrenuo ka televizoru bez reči.

„Okeej“, devojke su promrmljale uglas. Džejson je imao i veselu stranu – on je taj koji je izmislio igru „ne to“ sa svojim prijateljima. Devojke su je pozajmилe i preradile za svoje potrebe, što je uglavnom značilo da su ismevale gluplje devojke u njihovom prisustvu. Ali Džejson je definitivno imao i svoje mušičavosti. Ali ih je zvala *raspoloženja Eliota Smita*, po namrgođenom pevaču – kompozitoru kojeg je voleo. Samo, Džejson sigurno nije imao razlog da sada bude uznemiren – sutra u ovo vreme on će biti u avionu za Kostariku gde će podučavati avanturističku vožnju kajakom celo leto. Uh-uh.

„Kako god.“ Arija je slegnula ramenima. Četiri devojke su se okrenule i odskakutale uza stepenice prema Alinoj sobi. Kad su stigle do odmorišta, primetile su da su vrata bila zatvorena. Spenser se namrštila. Emili je nakrivila glavu. U sobi, Ali se kikotala.

Hana je lagano otvorila vrata. Ali im je bila okrenuta leđima. Kosa joj je bila podignuta visoko u rep, a majica vezana oko vrata u savršen čvor. Gledala je u otvoreni laptop u krilu, potpuno zaneta.

Spenser je pročistila grlo, a Ali se brzo okrenula, zbunjena. „Ćao, narode!“, uzviknula je. „Šta ima?“

„Ništa posebno.“ Hana je pokazala na laptop u Alinom krilu. „Šta je to?“

Brzo je zatvorila laptop. „Oh. Ništa.“

Devojke su osetile nečije prisustvo iza sebe. Gospođa Dilorentis se progurala pored njih i elegantnim korakom ušla u Alinu sobu. „Moramo da razgovaramo“, rekla joj je stegnutim i napetim glasom.

„Ali, mama...“, bunila se ona.

„Sada.“

Devojke su pogledale jedna drugu. Ovo je bio glas gospođe Dilorentis koji kaže 'sad si u nevolji'. Nisu imale priliku da ga često čuju.

Alina mama se okrenula ka njima. „Zašto ne biste vi, devojke, sačekale na tremu?“

„Kratko će trajati“, rekla je Ali brzo, dobacujući im izvinjavajući osmeh. „Odmah silazim.“

Hana je zastala, zbunjena. Spenser je škiljila pokušavajući da vidi koji laptop je Ali držala. Gospođa Dilorentis je podigla obrve. „Hajde, devojke. Idite.“

Njih četiri su progutale knedlu i krenule jedna za drugom nazad niza stepenice. Kada su došle do Aline verande koja je bila oko cele kuće, smestile su se na svoja uobičajena mesta oko ogromnog porodičnog četvrtastog stola – na jednom kraju je bila Spenser, a Arija, Emili i Hana sa strane. Ali bi sela u čelo stola, pored tatinog kamenog bazenčića za ptice pričvršćenog za verandu. Za trenutak, četiri devojke su posmatrale kako se par kardinala veselo brčka u hladnoj, čistoj vodi. Kada je jedna plava kreja pokušala da im se pridruži, kardinali su zakreštali i brzo je oterali. Činilo se da su ptice ista družina kao devojke.

„Ono gore je bilo čudno“, prošaputala je Arija.

„Da li misliš da je Ali u nevolji?“, šaputala je Hana. „Šta ako je kažnjena i ne bude mogla da dođe da prespava sa nama?“

„Zašto bi bila u nevolji? Nije uradila ništa loše“, rekla je tiho Emili, koja je uvek branila Ali – devojke su je zvale Ubica, kao i Alin lični pitbul.

„Ne koliko *mi* znamo“, promrmljala je Spenser skoro bez glasa.

Upravo tada je gospođa Dilorentis izletela kroz francuska vrata i krenula preko travnjaka. „Hoću da se uverim da ste pogodili veličinu“, vikala je radnicima koji su nehajno bili naslonjeni na ogromni buldožer u zadnjem delu imanja. Dilorentisovi su gradili letnjikovac za dvadeset osoba za letnje zabave, a Ali je spomenula da je njena mama bila glavna u celom poduhvatu, čak iako su se tek nalazili u fazi kopanja rupe. Gospođa Dilorentis je odmarširala do radnika i počela da ih grdi. Njena dijamantska burma je sijala na suncu dok je izbezumljeno mahala rukama. Devojke su razmenile poglede – izgleda da Alino predavanje nije trajalo dugo.

„Narode?“

Ali je stajala na ivici trema. Presvukla se iz svoje majice sa halter okovratnikom u *Aberkrombijevu* majicu izbledele plave boje. Na licu joj je bio zbunjen izraz. „Uh... ćao?“

Spenser je ustala. „Zbog čega te je ganjala?“

Ali je trepnula. Pogled joj je lutao tamo-amo.

„Jesi li bila nevaljala bez nas?“, viknula je Arija, pokušavajući da zvuči kao da se zeza. „I zašto si se presvukla? Ona majica koju si imala bila je baš slatka.“

Ali je još uvek delovala uzrujano... i skoro uznemireno. Emili je zastala u pola koraka. „Hoćeš da... odemo?“ Glas joj je bio prepun nesigurnosti. Sve ostale su nervozno gledale u Ali – da li je to želela?

Ali je tri puta okrenula svoju plavu narukvicu oko zgloba. Zako-račila je na trem i sela na svoje pravo mesto. „Naravno da ne želim da odete. Mama je ljuta na mene jer sam... ponovo ubacila moju odeću za hokej sa njenim finim stvarima.“ Zbunjeno im se osmehnula i prevrnula očima.

Emili je isturila donju usnu. Prošao je jedan tren. „Zbog *toga* je pobesnela na tebe?“

Ali je podigla obrve. „Znaš moju mamu, Em. Ona je veći sitničar od Spenser.“ Zakikotala se.

Spenser je prostrelila Ali pogledom dok je Emili povlačila palac duž jedne brazde na stolu od tikovine.

„Ali, ne brinite, devojke, nisam kažnjena ili tako nešto.“ Ali je sastavila dlanove. „Naša ekstravagantna pidžama-žurka može da se nastavi kao što je planirano!“

Njih četiri su odahnule od olakšanja, a čudno, nelagodno raspoloženje je počelo da nestaje. Samo, svaka od njih je imala uvrnuti osećaj da im Ali nije rekla sve – to sigurno ne bi bilo prvi put. U jednom trenutku, Ali bi bila njihova najbolja drugarica, a u sledećem, ona bi se odmakla od njih, kako bi skriveno telefonirala i slala tajne poruke. Zar ne bi trebalo sve da dele? Ostale devojke su sigurno delile dovoljno svoje intime – poveravale su Ali tajne koje niko, apsolutno *niko drugi* nije znao. I, naravno, tu je bila i ta velika tajna koju su sve delile o Dženi Kavano – ona koju su se zaklele da će poneti u grob.

„Kad smo kod naše ekstravagantne pidžama-žurke, imam da vam saopštim ogromnu novost“, rekla je Spenser, prekidajući im misli. „Pogodite gde ćemo je praviti?“

„Gde?“ Ali se nagnula napred na laktove i polako je postajala ona stara.

„U Melisinom ambaru!“, vrisnula je Spenser. Melisa je Spenserina starija sestra, a gospodin i gospođa Hejstings su renovirali porodični ambar u zadnjem dvorištu i dozvolili Melisi da ga koristi kao svoj lični *pied-à-terre* tokom nižih i viših razreda u srednjoj školi. Spenser će imati istu privilegiju kada bude imala dovoljno godina.

„Baš slatko!“ viknula je Ali. „Kako?“

„Ona sutra uveče, posle maturiranja, leti za Prag“, odgovorila je Spenser. „Moji roditelji su rekli da možemo da ga koristimo pod uslovom da ga očistimo pre nego što se ona vrati.“

„Lepo.“ Ali se naslonila unazad i prekrstila ruke. Iznenada, njen pogled se usredsredio na nešto što se nalazilo levo od radnika. Melisa se vukla kao prebijena kroz ograđeno dvorište Hejstingsonovih,

njeno držanje je bilo ukočeno i uspravno. Bela maturska haljina se njihala na ofingeru u njenoj ruci, a školski, kraljevskoplavi ogrtač učenika generacije prebacila je preko ramena.

Spenser je zastenjala. „Toliko je odvratna oko cele te stvari što je učenik generacije“, prošaputala je. „Čak mi je i rekla kako bi trebalo da budem zahvalna što će Endru Kembel verovatno biti to umesto mene kada budemo stariji – ta čast je ’toliko ogromna odgovornost.’“ Spenser i njena sestra su mrzele jedna drugu i Spenser je skoro svakog dana imala novu priču o tome kakva je Melisa kučka.

Ali je ustala. „Hej, Melisa!“ Počela je da maše.

Melisa je stala i okrenula se. „Oh. Hej, narode.“ Oprezno se osmehnula.

„Uzbuđenja si što ideš u Prag?“, pitala je Ali jednoličnim glasom i uputila je Melisi svoj najsajniji osmeh.

Melisa je blago nakrivila glavu. „Naravno.“

„Da li ide i Ijan?“ Ijan je bio Melisin prelepi dečko. Sama pomisao na njega terala je devojke da se raspamete.

Spenser je zarila svoje duge nokte u Alinu ruku. „Ali.“ Međutim, ona se otrgla.

Melisa je zaklonila oči od nemilosrdnog sunca. Kraljevskoplavi ogrtač je lepršao na vetru. „Ne. Ne ide.“

„Oh!“ Ali se cerekala. „Jesi li sigurna da je dobra ideja da ga ostaviš samog na dve nedelje? Mogao bi da nađe drugu devojku!“

„Alison“, rekla je Spenser kroz zube. „Prestani. Sada.“

„Spenser?“, prošaputala je Emili. „Šta se dešava?“

„Ništa“, rekla je Spenser brzo. Arija, Emili i Hana su se ponovo pogledale. Kasnije se dešavalo sledeće: Ali bi rekla nešto, jedna od njih bi odlepila, a ostale nisu imale pojma šta se dešava.

Ali, jasno je da ovo nije bilo baš ništa. Melisa je poravnala ogrtač oko vrata, ispravila ramena i okrenula se. Dugo je čvrstim pogledom gledala u ogromnu rupu na ivici dvorišta Dilorentisovih, zatim je ušla u ambar i tako jako zalupila vrata za sobom da je venčić od grančica na zadnjim vratima udarao gore-dole.

„Nešto je sigurno uzburkalo njene duhove“, rekla je Ali. „Najzad, samo sam se šalila.“ Spenser je ispustila neko blago cviljenje iz grla, a Ali je počela da se kikoće. Na licu joj je bio bled osmeh. To je bio onaj isti osmeh koji bi im Ali uvek uputila kad god je mlatarala nekom tajnom iznad njihovih glava i rugala im se kako bi mogla, ako hoće, da je kaže drugima.

„U svakom slučaju, koga je briga?“ Ali je pogledala svaku od njih dok su joj oči sijale. „Znate šta, devojke?“ Uzbuđeno je dobovala prstima po stolu. „Mislim da će ovo biti Alino leto. Leto svih nas. Jednostavno osećam to. A vi?“

Trenutak zapanjenosti je prošao. Izgledalo je kao da se kišni oblak nadvio iznad njih, zamagljujući im misli. Ali polako, oblaci su nestajali i jedna ideja se stvarala u mislima svake od njih. Možda je Ali bila u pravu. Ovo bi moglo biti najbolje leto njihovih života. Oživeće svoje prijateljstvo i učvrstiće ga da bude jako kao što je bilo prošlog leta. Mogle bi da zaborave sve ono strašno i skandalozno što se desilo i krenu ispočetka.

„I ja to isto mogu da osetim“, rekla je Hana glasno.

„Definitivno“, Arija i Emili su rekle uglas.

„Naravno“, kazala je Spenser tiho.

Zgrabile su se za ruke i stegle ih jako.

Te noći je padala jaka kiša, lilo je kao iz kabla i stvaralo je bare na putevima, kvasilo bašte, i pravilo bazenčiče preko navlake na bazenu Hejstingsovih. Kada je sredinom noći kiša prestala, Arija, Emili, Spenser i Hana su se probudile i sele na krevet, skoro u isto vreme. Svaku od njih obuzeo je neki zloslutan osećaj. Nisu znale da li je to zbog onoga što su upravo sanjale ili zbog uzbuđenja oko narednog dana. Ili je možda zbog nečeg sasvim drugog... nečeg mnogo dubljeg?!

Sve su pogledale kroz prozore na mirne, puste ulice Rouzvuda. Oblaci su nestali i pojavile su se sve zvezde. Trotoar je sijao od kiše.

Hana je zurila u prilazni put ka svojoj kući – samo su kola njene mame bila tu. Otac se iselio. Emili je pogledala u zadnje dvorište i u šumu iza njega. Nikada se nije odvažila da ode u tu šumu – čula je da duhovi žive u njoj. Arija je osluškivala zvukove iz spavaće sobe svojih roditelja, pitajući se da li su se i oni probudili – ili se opet svađaju pa još nisu ni zaspali. Spenser je posmatrala stražnju kapiju Dilorentisovih, zatim je prešla pogledom preko njihovog dvorišta do velike rupe koju su radnici iskopali za temelj letnjikovca. Kiša je pretvorila deo iskopane zemlje u blato. Spenser je razmišljala o svemu onome što je u životu ljuti. Ona je mislila o svemu onome što je htela da ima – i o svemu što je htela da promeni.

Pružila je ruku ispod kreveta, našla svoju baterijsku lampu i upekila je u Alin prozor. Jednom, dva, tri puta. Ovo je bio tajni znak Ali da želi da se iskradu i razgovaraju. Učinilo joj se da je videla Alinu plavu glavu kako sedi u krevetu, ali nije joj odgovorila lampom.

Sve četiri su se vratile na jastuke, govoreći sebi da ovaj osećaj nije ništa i da im je potreban san. Za dvadeset četiri sata one će biti na kraju svoje pidžama-žurke za kraj sedmog razreda i u prvoj noći leta. Leta koje će sve promeniti.

Kako su samo bile u pravu.

1.

Zen je moćniji od mača

Arija Montgomeri se probudila usred spavanja. Bila je nedelja ujutru, a ona se sklopčala na plavoj vinilskoj stolici u čekaonici Memorijalne bolnice u Rouzvudu. Svi – roditelji Hane Marin, policajac Vajlden, Hanina najbolja drugarica, Mona Vanderval i Lukas Beti, dečak iz njenog odeljenja iz *Rouzvud Deja* koji je, izgleda, upravo stigao – buljili su u nju.

„Da li sam nešto propustila?“, zaškripala je Arija. Glava joj je pala kao da je bila napunjena penastim bombonama. Kada je proverila vreme na *Zoloftovom* satu koji je visio iznad ulaza u čekaonicu, videla je da je tek pola devet. Dremala je samo petnaest minuta.

Lukas je seo pored nje i uzeo primerak časopisa *Medikal saplajs tudej*. Prema naslovnoj strani, izdanje je predstavljalo sve poslednje modele kolostoma kese. Ko stavlja časopise o medicinskim potreptinama u bolničke čekaonice? „Sad sam došao“, odgovorio je. „Čuo sam za nesreću na jutarnjim vestima. Da li si videla Hanu?“

Arija je odmahнула glavom. „Još uvek nam ne dozvoljavaju.“

Oboje su začutili. Arija je prelazila pogledom po drugima. Gospođa Marin je nosila izgužvani, sivi džemper od kašmira i farme-ricе čiji je divan oblik bio pokvaren. Vikala je u male *Motoroline* slušalice, iako je medicinska sestra rekla da ovde ne mogu koristiti

mobilne telefone. Policajac Vajlden je sedeo pored nje, a jakna ro-zvuđske policije bila mu je otkopćana do pola grudi i otkrivala je pohabanu, belu majicu ispod. Hanin otac je klonulo sedeo u stolici najbliđoj ogromnim ulaznim vratima u intenzivnu negu, cupkajući levom nogom. U bledoruđiĉastoj *dđusi* trenerci i japankama, Mona Vanderval je izgledala neuobiĉajeno aljkavo dok joj je lice bilo ote-klo od plakanja. Kada je podigla pogled i videla Lukasa, zurila je iznervirano u njega, kao da hoće da kađe: *Ovo je samo za bliske prijatelje i porodicu. Šta ćeš ti ovde?* Arija nije mogla nikog da krivi što se osećala mrzovoljno. Bila je ovde od tri ujutru, otkad su kola hitne pomoći došla na parking osnovne škole *Rouzvud Dej* i odvezla Hanu u bolnicu. Mona i ostali stigli su u različita vremena tokom jutra, kada je vest o nesreći počela da kruđi. Poslednju informaciju koju su dobili od doktora bila je da je Hana prebaćena na intenzivnu negu. Ali to je bilo pre tri sata.

Arija je ponovo preispitala straviĉne detalje od prošle noći. Hana je pozvala da joj kađe kako zna identitet osobe A, zlog tipa koji je slao poruke i rugao se Hani, Ariji, Emili i Spenser od pre mesec dana. Hana nije htela da otkriva nikakve detalje preko telefona, pa je tako zamolila Ariju i Emili da se nađu kod ljuljaški u *Rouzvud Deju*, na njihovom starom, specijalnom mestu. Emili i Arija su stigle na vreme da vide kako je crni SUV pokosio Hanu i odjurio. Kada je hitna pomoć došla na lice mesta, stavili joj kragnu oko vrata i pa-đljivo je podigli na nosila, a zatim u kola, Arija je osetila oduzetost. Kada je jako uštinula sebe, nije je bolelo.

Hana je još bila živa... ali jedva. Imala je unutrašnje povrede, polomljenu ruku i modrice svuda po telu. Nesreća je izazvala i po-vrede glave i sada je bila u komi.

Arija je zatvorila oči, na ivici da ponovo zaplaće. Najnezgodnija stvar u svemu ovome bio je SME koji su Arija i Emili dobile posle Hanine nesreće. *Znala je previše.* To je bila poruka od A. Što je zna-ćilo... A je *znao* šta je Hana znala. Kao što je A znao sve ostalo – sve njihove tajne, ĉinjenicu da su Ali, Arija, Spenser, Emili i Hana bile